

JIŘÍ PAVELEK

POSLEDNÍ STÍN

DÍL 2. PROCITNUTÍ

POSLEDNÍ STÍN

Díl 2.

Procitnutí

Jiří Pavelek

Příběh prvního dílu Projekt Y pokračuje tam, kde skončil.

Autorova poznámka: Pro osvěžení pojmů přidávám slovník.

Najdete ho na straně 450.

ODDÍL I.

Nezastavitelné události

Ani celá probdělá noc nestačila k rozhodnutí, jak naložím se životem. Spánek? Přišel až ve čtyři hodiny ráno. Můj dům byl pryč, postel či cokoliv měkkého hledám marně. Zůstalo jediné řešení: Usnout v sedadle vznášedla. Bolest neutišily sny ani vzpomínky z dětství. Příběh se uzavřel. Mysl vyplavila na povrch všechno, co měla prozradit. Další ukryté tajemství? Žádné není. Odkaz Karen Simons počítal s mým návratem a dovyprávěním pravdy. Co bude dál, nechala na mně...

Zvláštní, poprvé se prospat beze snů. Mé první klidné spaní. Poslední dárek? Sluneční paprsky něžným pohlazením probouzí mou tvář. Kéž bych ji spatřil v zrcadle. Křišťálově čistá dětská nevinnost se vytrácí každým prožitým dnem. Tvoří se první vrásky prozrazující jizvy na duši. Dítě zraje v muže. Dříve dětinsky kulatá neopálená tvář mizí v minulosti. Objevují se ostřejší rysy. Slunce a vítr zanechává nesmazatelné otisky tmavnoucí kůže. Oči? Základní rodový rys Simonsových vystupuje do popředí a nabývá na důležitosti. Vlasy? I ty dorostou do zdravé délky. Bude jen na mně, jaký účes zvolím. Mám se vzdát vyholené hlavy adepta stínů? Vyzkoušet klasického armádního ježka? Nebo něco exotičtějšího? A co vousy? Jak moc povolím uzdu fantazii?

Z desítek otázek se stávají stovky. Chuť svobody je opojně kouzelná. Nechci se jí vzdát! Natáhnu ruku ke hvězdám, ale netoužím odejít do vesmíru. Sandra! Celou noc na mě čekala. Co na mně vidí? Proč mi touží dát největší dar lásky? Můžu se zamilovat? Mám právo prožít první a možná poslední noc jako obyčejný, ničím nesvázaný kluk? Dnešek a zítřek. Poslední dva dny svobody! Stanou se nezapomenutelnými?

Proč čekáš a váháš? Nastartuj vznášedlo, Šutr není daleko. Řekni místním, kde spočinuly kosti Wrightových, pozvi Sandru na drink. Ať tě pozná víc a sama se rozhodne, jestli ti ukáže své oblíbené romantické místočko. Nebraň se, nezavírej oči před krásnou holkou. Zahod' dětství, staň se mužem. Možná jsi jen jejím skalpem, co bys chtěl víc? Stát se manželem? Mít děti? Obnovit otcovu farmu? Ale co víš o farmaření? I tvá matka ti přála lepší život než prosté hloubání v hlíně. První z třetí generace stínů, nepromarni její dary!

Ano, nepromarním. Svět se řítí do záhuby a Bruck pevně drží kormidlo, rozhodnutý vystavět svůj epos na největší tragédii historie. Musím ho zastavit. Pomohu Jacobovi, zachráním Natálii. Dlužím jim to!

Jasně varování, zakručí mi v břiše. Píchnutím injekce doplním své nutriční potřeby. Drahá svačina, leč do bojových podmínek ideální. Rozhlédnu se po troskách farmy. Má pole leží ladem... Je to sen ztraceného kluka. Jednou, až svět bude v pořádku, se vrátím, pověším meč s puškou na hřebík a budu žít prostým životem. Farmaření není špatná práce, pro klidný důchod přímo ideální. Ne pro mladého kluka!

Naberu hrst hlíny. Jak přesypávám zrnka mezi prsty, přemýšlím. Impérium či Svobodní vedení Bruckem? Které zlo je menší? Není pochyb, Bruck musí být nahrazen! Kým? Je opravdu William Clark mrtev? Oční implantát vyhledal v databázi jeho jméno. Rozvinul se sáhodlouhý životopis. Příkladná kariéra, řada vyznamenání z bitev, revoluční tvůrce smrtících bojových taktik bitevních křižníků. Nositel nejvyšších řádů Svobodných. Povahové vlastnosti: Čestný, odvážný, charismatický velitel, který vyniká ve stresových situacích. Preferuje boj proti přesile v počáteční nevýhodě. Brilantní, odvážný taktik, přesně podle námořních tradic Svobodných, spoléhající se na obratnější křižníky. Častokrát použil eskadry bitevních lodí jako návnadu k zákeřnému útoku křižníků. Pravá legenda a vzor pro celé generace námořníků. Dokonalá náhrada Brucka. Co se s ním stalo?

Implantát odpoví: Potupně zabit první flotilou v bezvýznamné soustavě. Dokonalý rukopis imperiální propagandy! Nenamáhali se zmínit název soustavy, natož podrobnější schéma bitvy. Zato záznam obsahuje i seznam jmen imperiálních lodí, včetně velících důstojníků! Kdo téhle povídačce uvěří? Jen zfanatizovaní občané hltající každíčkou dezinformaci Impéria...

Bruck je klíčem, zná pravdu o Clarkovi. Nadešel čas přijmout jeho pozvání k partičce šachů. Tentokrát žádné povrchní zkoumání. Půjdu do hloubky! Snad zastavím šílence před osudovou chybou. Když selžu, stanu se psancem. Vyvrhelem. Nepřítelem všech frakcí. Rozhlédnu se po okolí. Ares byl pro mou matku bezpečným přístavem. Pro mě nestačí!

Zradou Brucka a zviditelněním před Impériem nebudu nikde v bezpečí. Půjdu-li na konec vesmíru, neschovám se! Jsem zářící hvězda, volající k sobě mocné neodolatelným žářem třetí generace stínů. Zázrak, čekající na prostudování a zkopírování do milionů kopií. Galaxie není dostatečně velká na můj únik. Nemám ani dokončený výcvik!

A to nemluvím o... Zvednu pravou ruku, soustředím se. Jemně zazáří slaboučkými tmavě modrými plamínky. „Pověz mi, co jsi zač? Proč nepálíš? Děsíš mě. Na první pohled vypadáš neškodně. Přitom umíš rozpoutat hotovou bouři! Jak vznikáš? Proč jsi tmavě modrá? Plamínky? Tisíce pramínků. To musíš vypadat zrovna takhle? Nemůžeš se stát mlhou, prostou září?“

Odpovědí mi je závan neurčitých pocitů doprovázející štěbetání.

„To mi odpovídáš na mé otázky? Nechápeš? Nerozumím ti!“

Plamínky se propletou, do jednoho celku. Zvedne se nad prsty a otočí k mé tváři. Hledíme na sebe, já si poprvé uvědomuji, že naše pocity zmatení jsou totožné.

„Chápu. A kdo jsem já, jakou prapodivnou řečí mluvím? Nemohl jsem si vybrat lepší podobu?“ Natáhnu k plameni levou ruku. „Bojím se tě, ale čím víc tě poznávám, tím víc si uvědomuji... Jsi mou součástí.“

Plamen zašeptá tisíc a jedno slovo. Pohlédne k zemi, rázně zakřičí.

„Proč křičíš? Nadáváš, varuješ, prosíš?“

Zvedne se k obloze, roztáhne plamínky, jako by něco vítal. Šepot zesílí, stává se písní. Náhle se otočí ke mně. Nechápu a on to ví. Neumíme najít společnou řeč. Další výkřik. Čeká na mou

nepřicházející odpověď. Všimne si natažené levé ruky, zaváhá a zmizí v prázdnotě...

Nikde nebude mít klid... Bylo by fajn pozvat Sandru na rande. Poslední tečka před chaosem. Musím zastavit Brucka. Každá hodina se počítá. Aktivuji vysílačku. Chvilku napjatého ticha přeruší Lucasův rozespálý hlas: „Echionské přepravní služby. Čím mohu posloužit?“

„Echionské co? Lucasi?“

„Vlastně, ahoj, Marku! Promiň, starý zlozvyk. Nediv se, pět let přijímáš vysílačku stejným způsobem.“

„To jsi ještě spal? Cos dělal večer?“

„Nic nepřístojného, jen se důvěrně seznamoval s posádkou Lunaru,“ chlubí se Lucas.

„Nepovídej a kolik jich je? Opravdu jenom pět. A holek?“

„Nefandi mi zas tolik. Je jich jenom pět a jako na potvoru žádná holka.“

„Stejný počet muselo být i lahví, když jsem tě teď vzbudil.“

„Co jsi zač, policista? Tak jsme si trošku zpestřili večer kartami se skleničkami. A?“

„A nic! Pokud jsi ve stavu odvézt mě, nebude ti dávat otravné kázání.“

„To jsi fakt na mě milej. Já vím, nejsme kamarádi, jsi jen můj šéf.“

„Tak to není Lucasi. Nejsm tvůj šéf! Vážně tě vytahuji z poklidného spánku, mrzutější hlas jsem dlouho neslyšel.“

„Marku...“

„Ronalde,“ opravím ho.

„Ronalde? To jako fakt?“

„Ano! Mé rodné jméno zní Ronald. Tak co, už se ti zlepšila nálada?“

Sprostě si zívne na otevřené frekvenci, „No, hodinka navíc by bodla! Neřeš, nějak se proberu. Každopádně ti gratuluji, Ronalde! Cesta na Ares se vyplatila? Co ještě nového o sobě povíš?“

„Hodně, neprobereme novinky cestou?“

„Jakou cestou?“

Vzdychnu. „Tou, kterou teď musíš podniknout, abys mě vyzvedl. Chápeme se? Nevolám ti jen, abych tě naštvál probuzením. Volám si odvoz!“ přitlačím.

„Tos měl říct hned!“ oboří se, „obleču se a letím!“

„Jako kdybych to neřekl...“

„Správně, neřekl. Neumíš se vyjadřovat, to je tvůj problém,“ vychutná si chvíli poučování.

„Ty zase neumíš chlastat. Alkohol ti přibrzdil mozek,“ vracím rýpnutí.

„Říká ten, který si ustlal mezi smetáky! Hele, Ronalde, nechci ti kazit viditelně štiplavou náladu, ale máš ještě celý den času. Nezapomněls na něco? Bruck ti dal přesně tři dny. Popřemýšlej! Vážně tě nic na Aresu nedrží? Jakmile si obleču pilotní bundu a nastartuji, je konec.“

„Je tu jedna holka...“

„Vidíš!“ ožil Lucasův hlas, „povídej, pěkná holka?“

„Slabé slovo!“

„Já věděl, že se ještě nemám oblékat. Zítra v tuhle dobu si tě najdu podle signálu vysílačky. Hodně štěstí! Těším se na pěkně peprné historky. Nezapomeň, je tvou mužskou ctí dostat ji do postele, nebo ji aspoň přehodit kamarádovi!“

„Lucasi...“

„Zapomeň na mou mrzutou náladu. Hned se mi bude lépe spát, když si tě představím s krasavicí.“

„Nebude, odlétám.“

„Jak jako odlétáš? Bruck počká, krásna holka ne! Nebud' blbej! Hodila po tobě očkem?“

„Pozvala mě na rande...“

„Fakt, jo? Tak sakra, co mě budíš? Mazej za ní!“

„Mám ti svou prosbu přeformulovat v rozkaz?“

„A mám ti říct, jak na ni? Proto voláš? Chceš radu? Znáš dobré figle!“

„Ne! Nechci, já jen...“

„Chápu, je tvá první! Jsi nervózní, nevíš co říct, jak zapůsobit. Kašli na to, buď sám sebou a buď tě přijme, nebo ne. Je to jednoduchý, žádná věda. Dopřej si poslední krásný večer, na který budeš celý život vzpomínat.“

„Lucasi! Nerozumíš mi? Mise skončila! Odlétám. Ta holka si zaslouží lepšího rytíře.“

Ticho přeruší utlumená nadávka. „Prober se. Žádný rytíři neexistují! V nejhorším případě budeš její omyl, no a co? Nechovej se jako sráč, čeho se bojíš?“

Vždyť má pravdu. Snažíš se obhájit neobhájitelné. Vychutnej si poslední den jako normální kluk, práce počká. Nezavírej oči před krásami života.

Prostupuje mnou zlověstné tušení. Pohlédnu na ruku, lehce jiskřící tmavě modrou září. Něco ten fenomén vycítil, proč by jinak na mě řval? Jaké tajemství se snažil prozradit?

„Lucasi, odlétám! Zvedni prdel a přileť. To je rozkaz!“

„Když to řekneš takhle, provedu, šéfe! Kamaráde, jen tak mezi námi. Teď se chováš jako kokot a děláš velkou chybu!“

„Já vím, kamaráde, dík za názor, ale je to má chyba, ne tvá.“

„Ano jen tvá. Připravils holku o nezapomenutelný románek. Celý život se bude ptát, kam jsi zmizel. Bude na tebe našťvaná. Tím jsem domluvil. Nechej vysílačku v pohotovostním režimu, do patnácti minut jsem u tebe,“ ukončí spojení.

Opřu se o vznášedlo. Je to sen o nevyplněném životě. Nechci odejít. Toužím poznat přátele svých rodičů a hlavně Sandru. Chemie. Výcvikem potlačené hormony působí. Cíleně zastavená puberta se hlásí ke slovu a každým dalším dnem mizí bezduchá stínská apatie. Zárodek osobnosti zakořenil. Děje se to. Právě teď se pokládají základy budoucího člověka. Určující stavební kameny, které definují mě samého, jakým se stanu. Ovládne mě podmanivá vůně přirozených pudů? Převládne bezohledná sobeckost? Vystavím kolem sebe neprostupnou hráz arogance prvního stína třetí generace? Budu tím, co nenávidím? Nebo zůstanu normálním klukem? Snílkem vzhlížejícím ke své matce? Uvidíme...

Naneštěstí svět se netočí jenom kolem mě a na Aresu nejsme sami... Za podmanivou bezmračnou oblohou Lucas právě opouští Lunar. Jenže nejde o svět nad námi. To podzemí skrývá děsivé tajemství, protože vesmír netvoří jenom hmatatelná věda s jasnými důkazy a už v žádném případě není tichým místem!

Lidstvo stojí na počátku velikých objevů. V jednom konkrétním se právě schyluje k revoluci. Psionický fenomén! Zatím nepochopená věda. Mylná záměna telepatů s psionickými genetickými mutanty za aktivní psioniky se hlásí ke slovu. Sotva jsme otevřeli knížku psioniky a přečetli si první tučný název kapitoly. Jenže ve vesmíru jsou i civilizace daleko za naším chápáním. Obři znající z paměti celou knihovnu psioniky. Používají pojem „Vesmírná píseň“...

Prázdnota protkaná pomyslnou hudbou, hrající nekonečnými tóny. Vše živé ji poslouchá. Je v pozadí a zní tak potichounku, až splývá s okolním ruchem. Přesto si uvědomuji, že ji slyším. Byla tu od mého příchodu na Ares. Provází mě na každičkém kroku. Jednotná směsice nesrozumitelných tónů zpívá všechna tajemství a varuje zmateného, zvědavého kluka před osudovou chybou. Neposloucháš, nerozumíš...

Jistý tón sílí a získává stále větší prostor v písni. Není neznámý, už jednou jsem ho slyšel. Na Echionu... Stane se všudypřítomným hlasem přerávajícím celý orchestr. Časem bude naprosto dominovat v písni. A já se s ním seznámím důvěrněji, než toužím. Je mým osudem, stejně jako všeho živého v této galaxii. Je tu a nic ho nezastaví! Probodne mě hrozivý impuls, zasahuje každičkou buňku v těle. Je to výkřik. Zvolání. Signál k...

Pochopením zblednu v čiré hrůze a zoufalství. Třesoucíma se rukama zapnu vysílačku. „Lucasi! Lunar musí okamžitě opustit orbitu! Nouzový přechod na warp! Jedno kam. To je rozkaz!“

„Ronalde, co blbneš? Na to nemáš oprávnění.“

„To je mi jedno! Musí se zachránit!“

„A před čím? Před vesmírným prachem?“

„Garénové! Jsou tady!“

„Víš, jak jsi mě vylekal, ty debile? Fakt super vtip. Haha, náramně se bavím!“

„Nejde o žádný vtip! Myslím to smrtelně vážně! Zdrhněte!“

„Tvá toulka v minulosti ti pomotala hlavu. I kdybys měl pravdu a byli tu garénové, Lunar to nemusí zajímat! Garénové mají jen dva známé druhy a všechny chodí po zemi. Nelétají! Hádej, kde je Lunar? Kde jsem já a teď ty? Fajn, sbal si věci, letím k tobě.“

„Lucasi, přemýšlej! Larvy se na Echion I nedostaly jen tak. Nevyrašily ze země jako plevel. Něco je tam muselo donést. Něco schopného cestovat vesmírem!“

„Ares je od Echionu vzdálený den vysokým warpem! Podsvětelnou rychlostí jsou to roky cesty!“

„Správně! Mají warp!“

„Kecy! Ať je po tvém, provedl jsem sensorový průzkum, soustava je čistá.“

„Jasně, primitivní senzory výsadkové lodi ti určitě dají spolehlivou odpověď. To je, jako kdyby ses díval na mikroskopickou buňku přes dno skleněné lahve!“

„V tom máš pravdu, mám zavolat vědeckou loď pro tvé klidné svědomí?“

„Vypadněte!“ zakřičím.

„Nevyváděj jak stará bába. Počkej, mám tu nějakou anomálii...“

„Musíš být tak tvrdohlavej? Věř mi!“

„...skupinka neznámých objektů se přibližuje od jižního pólu. Podle navigace letí k Lunaru. Zvláštní. Lunar nereaguje, protože nemá zapnuté hlavní senzory.“

„Pitomí civilisti s vychlastanýma hlavama! Copak jste se nic nenaučili?“

„Když jsi tak chytřej, tak jistě víš, že hlavní senzory vyžadují spoustu energie. Ve vyčkávacím režimu se proto používají slabší pasivní senzory schopné identifikovat větší plavidla. Soustava byla při vstupu detailně prozkoumaná. Nebyl důvod udržovat hlavní senzory v chodu. Navíc pasivní zachytí jakýkoliv warp skok.“

„Jasně, oblíbenou taktikou pirátů je schovat se ve slepých sensorových bodech a vyčkávat na vhodný cíl. Garénové tu byli dávno před námi!“ naléhám.

„Sakra, Ronalde, možná máš pravdu. Kontaktuji Lunar, ať... Ty vole! Senzory ožily! Hotový roj anomálií! A... Do prdele! Kurva, na co čekáte, vypadněte!“ chvíli napjatého ticha přeruší náhlý výkřik. „Kontakt! To ne! To se mi zdá, tak podělanou smůlu mít nemůžeme! Ronalde, jsi ještě na příjmu?“

„Mluv!“

„Lunar je pryč! Právě zmizel ze sensorů! Nestihl ani nažhavit motory. Prostě najednou se odněkud vzal roj anomálií, obklopily ho

a... Jsou to anomálie, nebo trosky Lunaru? Pitomé šrotové senzory! Co je to za svinstvo?! Žádná větší loď neprojde pasivními senzory...“

„Neřeš a přileť pro mě!“

„...jsou to malé objekty, stíhači? Stěží deset metrů délky, proto je nezachytily senzory. O-ou...“

„Co?“

„Právě jsem se posral! Opravdu nechceš vědět, co mi teď přeletělo před kokpitem. Hrozivější potvoru jsem jakživ neviděl. Ani v nočních múrách! No tak, holka, přidej, byla jsi rychlejší! Rona... mám... za ...dkem. Úhyb... nevyš... Jsou rych...“

„Lucasi, blbne spojení! Ozvi se!“ Oční implantát zaměří jeho signál, vyskočím do střeleckého pokleku a tasím gaussku. Aktivace!

„Tsst... Jsem... p... pal... ou, sna... ži... třást ... je... ne...l ...re... tesat... rychlý.... tssst. ...stup...ju... ... atmos... ... tssst.... k tobě....“

Je pod palbou a navíc v atmosféře. Signál nemůže být křišťálově čistý! Slábne každým okamžikem. Oční implantát má problém s přesnou lokalizací. S pažbou u hlavy pročešávám oblohu. Krátké hlášení o stavu pušky přeletím bez větší pozornosti. Vše svítí zeleně, na tom záleží.

„Lucasi, mluv! Musím vystopovat signál,“ žádná odpověď. Implantát mě zavalil desítkami trajektorií. Vylučuji jednu po druhé.

„...pravý motor!“ Otočím se jako blesk. Konečně něco proniklo atmosférou. Maximální přiblížení, napínám všechny smysly. Mysl ožívá. Absurdní, není možné vycítit vědomí na desítky kilometrů, jenže rameno tmavě modře zajiskří. Plynule přemírím do nebeského

bezmračného prázdna. Oční implantát vypočítá souřadnice a sám nechápe. Jsou totožné s těmi, na které se právě teď dívám, ale...

Na nebi vzplane ohnivá koule. Vysadková loď brutální rychlostí rozráží poslední zbytky atmosféry. Pekelně rozžhavený trup vzdoruje extrémně prudkému úhlu s motory vehnanými do přetížení. „Lucasi, vidím tě! Brzdi a zvedni to! Padáš! Sakra, zvedej to!“ Teď si všimnu prohýbajícího se pravého křídla s poničeným motorem, sepnutých vyrovnávacích klapek a doslova hořících brzdných motorů. Nemá šanci. Nezvedne to. Je zázrak, že drží příď v rovině. S poničeným pravým křídlem ho to neustále stáčí do vývrtky. Analýza. Výčet poškození je děsivý...

Vzduchem prolétne něco rozžhaveného. Jen těsně to mine levý motor. Střela? „Nepřítel lokalizován!“ vítězně zahlásí oční implantát. V Lucasově závěsu spatřím ztělesnění noční můry. Dva tvorové vzdáleně připomínají pozemského rejnoka. Tělo dlouhé osm metrů, rozpětí křídel dvanáct. Nemáchá křídly jako pták. Naopak drží rovinu, jen se lehce vlní, jako kdyby vytvářeli nějaké záhadné antigravitační pole. Oční implantát dokonce detekuje nesmyslné energetické údaje okolo. Vysvětlení můžou být tisíce...

Má ten tvor hlavu? Vidím uprostřed křídel třímetrovou tlamu osetou ostrými tesáky. Celkově dvanáct temnotou zakalených očí, rozdělených do tří párů nad a pod čelistmi. Nebyly v jedné rovině. Naopak umístěné do obrácené pyramidy. Hned u čelisti je jeden pár, druhý výš s větším rozestupem a třetí ještě dál. Šest očí nahoře a šest dole. Ta jejich nekonečná spirála temnoty, která se rozvíjí od středové

jiskřičky. Jako černá díra pohlcuje vše, nač narazí. Není pochyb, komu patří.

Tělo splývá s křídly, vyniká jediný klíčový garénský rys. Ocas. Neskutečně dlouhý ocas s tlapou na konci. Pravidelně se zabodává pod křídla a pevně chytá robustní ostnatou kost, která připomíná pronikavě ostrý palcát dogarena.

Škubnutím vytrhne kost, napřáhne se a mrští ji po oběti. Stejně jako dogarenovi, kosti pod křídly rychle dorůstají a nejsou jedinou zbraní. Ve středu těla dominují větší kostnaté projektily s hrubším jádrem. Konec ocasu má výraznější dráp, schopný se zabodnout do jádra mrštěné kosti a vstříknout neznámou látku. Že by druh kyseliny? Nevím. Tvor udělá precizní vývrtku, obrátí ocas nad hřbet a vyškubne kost. Špatná zpráva. Nerostou jen pod křídly...

Maličké primitivní tenoučké nohy, poskládané k tělu připomínají víc evoluční relikty, než efektivní zbraň. Možná jejich jediným účelem je pomoci tvorovi zvednout se a odletět. Krunýř není snadné najít. Garénové se rozhodli chránit pouze nezbytné středové části těla, ostatní zachraňuje hrubší kůže. Žádná létající varianta těžce obrněného dogarena. Má víc společných rysů s gareníkem. Možná proto bojují v párech... Jak ho nazvat? Létající garen, neboli legaren? To necháme na vědcích, teď ho musím zabít!

Vzdálenost 9 kilometrů. Lucas nezkłame, zamíří přímo ke mně. Dělá mi to snazší. Položím mířidla na prvního legarena a oční implantát krátce zkolabuje, přetížen výpočtem. Sytě červená varování o maximálním testovaném dostřelu na dva kilometry jsou jasným signálem. Počkej aspoň na pět kilometrů. Přežije tak dlouho?

Odpovědí mi je ostrý zásah kostí rozřezávající levé křídlo jako nůž máslo. Brzdná síla Lucase se zmenšila. Přesto manévruje jako pilot těžkého stíhače. Jednou mu štěstí dojde. Loď mele z posledního dechu. Buď ho sestřelí, nebo se roztrhne o zem jako smetlí. Na pěti kilometrech bude mrtvý. Musím střílet. Teď hned!

Jaké je nejzranitelnější místo na legarenovi v této vzdálenosti a rychlosti? Budeš rád, když ho vůbec trefíš! Neletí po přímce. Stíhají manévrujícího Lucase a neletí podle pevného vzorce. Výpočty se každým okamžikem mění. Odchyly se pohybují v celých metrech. Extrémní ústřední rychlost gauss pušky poskytuje výhodu krátkého letu náboje. To je všechno. Balistická rovnice je nelítostně krutá. Musím vzít v potaz i větrné víry tvořené Lucasovými motory. Hotová výzva i pro nejlepší odstřelovače.

Poprvé v životě mi mé dokonale nacvičené pohyby přicházejí namáhavé. Pevný střelecký poklek. Svaly napnuté k prasknutí. Bez podpěry hlavně. Všechnu váhu držím v rukou. Maximálně se opírám loktem o koleno. Korekce jsou v milimetrech. Synchronizuji chvění pušky s dechem. Před očima mi probíhají složité balistické rovnice. Dráha i předsazení se neustále mění.

Šest celých osm kilometrů. Výstřel. Zpětný ráz zaboří pažbu do svalů. Korekce na druhý cíl následuje stisk spouště. Pět sekund, větší rozestup střelbě nedopřeji. Na nebi vykvete krvavá exploze. „Jo! Jsou dole!“ oblakem proletí legaren. Druhý zásah se nepovedl. „Sakra!“ Zaujala ho má palba a odpoutá se od bezbranného Lucase.

„Na jak velkou vzdálenost umíš hodit svou kostičku? Dost, abys mě ohrozil?“ pošeptám, zatímco ladím zaměření. Legaren hbitě ucukne. „Sakra, to ses naučil od Lucase!“

Výstřel. Oční implantát sleduje dráhu náboje. Tři celá sedm metrů mimo! Legarenský ocas se nebezpečně zabodne do těla a uchopí větší kost. Výrazný dráp se zapíchne do robustnějšího těla. Něco pumpuje do jádra kosti. To bude bolet! Střední trup je zárukou zásahu. Ocas se napřáhne. Výstřel. Kost vyletí... Nečekám na výsledek, skočím do vznášedla a peláším pryč. Jen vzdáleně zahlédnu vytouženou explozi, stěží sekundu po tom dopadne kost na mou bývalou pozici. Při nárazu se roztrhne na malé kousky a vyprskne hrozivě syčící agresivní kyselina.

Sakra, kdyby po Lucasovi házeli tohle, stačí jen škrtnout a končí! Zkontroluji jeho let. Život nebývá spravedlivý, nekončí šťastnými konci. Žádná záchrana na poslední chvíli se nekoná. Z levého křídla zůstaly vlající cáry plechů s výztuhami. Bleskový Lucasův reflex nouzově odstavil levý motor a zabránil nejhoršímu. Explozi. Pravý je poškozený, vehnaný do extrému. Nezvládá přebírat práci kolegy. Co zmůže? Dopřeje posledních pár sekund kontrolovaného manévrování před tím, než vzplane a s hrozivým dýmem pomíjí poslední snahy o kontrolované přistání. Manévrovací brzdné trysky Lucas nestihl opravit...

Vypočítám pravděpodobné místo ztroskotání. Plný tah, stabilizátor dravě zavrčí. Trysky vznášedla mě zarazí do sedačky. Farma Wrightových mizí v dáli. V myslí upínám všechny modlitby k jedinému: „Prosím, přistaň měkce! Letím! Udrž to v rovině!“

Dojem podmanivě namodralé oblohy kazí klesající černý ohon dýmu. Lod' zmizí za kopcem. Náraz překřičí rachot motoru vznášedla. Spatřím jenom, jak dráha dýmu rázem zastaví... „Lucasi, vydrž. Pomoc je na cestě...“

Možnosti mizí

Brázda dlouze se táhnoucí vyprávěla zběsilý příběh Lucasova boje o přežití. Nezmatkoval, nepřenechal řízení v rukou automatiky a schoval se. Možná to byl onen pověstný jazýček na vahách rozhodující o přežití.

Brázdu lemují spálené trosky. Zde leží utržený podvozek, hlavní nosník pravého křídla, roztráštěné kusy motoru, tlakovou silou pokroucené vyrovnávací klapky. Kusy plechu a ostatní je v tak zoufalém stavu, že ani oční implantát neví, co k čemu patří.

Konečně o tři sta metrů dál spatřím pochroumanou výsadkovou loď. „Lucasi, klobouk dolů! Po tom všem ji udržet přídí vzhůru a po břiše doklouzat až sem? Zasloužíš si metál!“

Vypnu tah, zapnu nouzové zastavení a v přijatelné rychlosti vyskočím. Vznášedlo samo plynule dobrzdí, zatímco výcvik převezme kontrolu. Provedu ve výskoku ukázkové salto. Precizní dopad na nohy s tasením meče. Neztrácím drahocenný čas, sprintem běžím k lodi. Doslova zírám na tahovou sílu, co zatlačila zadní část lodě s rampou hluboko do země. Jediné, co čouhá z nahrnuté sutě, je poškrábaný, omlácený a kdo ví čím roztráštěný kokpit. Prošel si hotovým peklem. Naštěstí uchránil Lucase před nejhorším.

Mezi ostrými úlomky se protáhnu do pilotní kabiny. Oční implantát pečlivě prozkoumá Lucase a hledá sebemenší zranění. Ta jeho pitomá imitace kožené bundy s huňatým límcem má naštěstí odolnou vrstvu. Uchránila ho. Je jen špinavý, žádné viditelné zranění.

„Teď je právem tvou šťastnou bundou! Opovaž se ji někdy sundat!“ Neodpovídá. Položím prst na krk. Cítím tep. Je slabý, ale přece dýchá. Pás ho sice přiškrtil, jenže udržel v sedačce. Detailní prohlídka objeví naraženiny s modřinami a vytačenou značku pásu na ramenou. Tentokrát žádný Vacom. „Kde máš svůj slavný mop?“ povolím pás. Je v bezvědomí, jak nejlépe ho probudím?

Implantát mě zasype možnými způsoby, leč jeden velice starý vyniká. „Ten se ještě používá?“ napřáhnu ruku a zarazím se. „Profackovat...“ cituji z databáze. Jenže jak? Jakou sílu, úhel a část ruky použít? Stačí prsty? Dlaň? Co je to vlastně facka? Výcvik stínů mlčí. Facka nepatří mezi vyučované bojové techniky. Ohlédnu se po volné lékárnice. Povaluje se mezi troskami na zemi. Bude mým záložním řešením. Implantát mezitím projíždí databázi: Úder otevřenou dlaní. A to je všechno? Hlubší definice neexistuje?

Pokrčím rameny. „Tak jo, je to jen facka. Co je na tom těžkého? Nějak to půjde,“ s napřaženou rukou přemýšlím nad ideální silou a úhlem...

„Ty vole! To byla pecka!“ najednou zakřičí Lucas.

Leknutím odskočím. „Žiješ!“

„To víš, že jo! Co se divíš. Hlavně, proč se lekáš?“

„Protože ležíš v bezvědomí a já přemýšlím, jak tě profackovat?“

„Cože?“

„Znáš lepší způsob probuzení?“

„Jasně a ne jeden!“ promne se za krkem.

„Jsi v pořádku?“

„Dobrá otázka,“ rukou projede celé tělo. „Asi jsem...“ při pokusu postavit se zakřičí, „Au! To nebyl dobrý nápad. Ještě chvílku posedím. Bolí mě hlava, ramena a snad i všechny kosti.“

„Divíš se?“ ukáží na výhled z kokpitu, „ty vole, zvorál jsi nějakému zemědělci pole. Možná, že dokonce patří mé rodině. Navíc tvá bunda s pásem ti zachránila život! Zaslouží si poděkování.“

„Vždyť mě přiškrtil!“ oboří se na pás, „to mu mám ještě děkovat?“

„Právě. Ber to pozitivně. Žiješ a ještě ti změnil tón hlasu!“

„Sakra! Chroptím, jako důchodce po operaci krku!“

„Výborně, máš pravý chlapský hlas. Líbí se mi.“

Vražedně mě probodne pohledem. „Co tím sleduješ? Chceš mě naštvat?“

Poklepu na gauss pušku. „Povedl se mi rekordní zásah na šest celá osm kilometrů a jako bonus ten hlupák, co mě odmítal poslouchat, přežil!“ Chytím ho za límec. „Já mám důvod oslavovat. Ale ty... Budeš mě příště poslouchat, nebo tě nějaké rozkazy od hloupého stína nezajímají?“

„Dobře! Přiznávám, posral jsem to,“ uhne pohledem, „už jsi skončil s kázáním, šéfe?“

„Ano, skončil,“ podám mu ruku, „šéfa si odpusť, říkej mi Ronalde.“

Pevně chytí ruku a opatrně se postaví. „Je to dobrý. Cítím se jako přejetý tankem, ale rozchodím to,“ odpoví na můj tázavý pohled.

„Lunar?“

Zavrtí hlavou. „Bez šance, zmerčili je na poslední chvíli. Dokonale vypočítaný přepad. Kdybys nezavolał a nedonutil mě vyléteť. Jsem... Hele, jak jsi to věděl?“

„Sám netuším. Nazveme to instinktem. Zachytil jsi nouzové volání?“ pobídnu ho rukou, „únikové moduly? Stopy přeživších či cokoliv ke zlepšení našich šancí přežít?“

„Stalo se to příliš rychle!“ vyštěkne, „viděls ty potvory? Co to proboha je? Odkdy garénové létají vesmírem? Jako mít za prdelí přilepeného našťavaného policajta! Využil jsem všechny únikové finty a oni pořád drželi krok! Jak se jmenují?“

„Co takhle legareni? Možná jsi právě prožil úplně první kontakt lidstva s třetím garénským druhem.“

„Asi není posledním, že?“

„Po dnešku?“ zklamaně sklopím pohled k zemi, „uvidíme, s čím přijdou.“

„Sakra! Budou mít na Aresu hnízdo, že jo? Co navrhuješ? Útok?“ Mé zdvižené obočí je jasnou odpovědí. „Špatný nápad. Utečeme?“ rozhlédne se po lodi, sehne se pod pilotní konzoli, otevře servisní panel a hlasitě zakleje. „Hlavní generátor se usmažil. Sbohem, lodičko, sloužila jsi dobře. Pokud jsem přistál na poli tvé rodiny,“ zaváhá, „nemusíš děkovat za tu zoranou půdu a ten šrot si klidně vezmi,“ kopne do sedačky.

„To bude dobrý,“ poplácám ho po rameni.

„Lod' v prdeli a ty říkáš, že je to dobrý? Lunar v...“ zarazím ho gestem před mnohonásobně ostřejším slovem. Uleví si druhým kopnutím. „Jsme dva. Proti nám kolik? A i kdyby jich bylo jen pár, jsme stejně v hajzlu. Dají si na čas. Jak rychle se ty bestie množí?“

„Nevím, neznám nikoho, kdo byl v jejich hnízdě.“

Upřeně mi pohlédne do očí. „Takže, co teď? Půjčíš mi ten meč, ať to máme rychleji za sebou, nebo...?“

„Nezapomínáš na Brucka? Máme se vrátit do dvou dnů. Vzhledem k mým schopnostem i budoucím plánům sehraji klíčovou roli. Bruck mě nenechá jen tak zemřít v pustině. Pošle sem tým. Neletí za námi jistě? Na začátku jsi zmínil nějakou loď. Lunar nebyl jediným letícím objektem k Aresu. Plán je jednoduchý: Udržet se dva dny a jsme zachránění.“

„Ses zbláznil?“ panicky zakřičí Lucas, „dva dny? Jsme jen dva kretěni na zapomenuté planetě proti garénům! Sestřelili Lunar! I kdyby za námi letěl jistící torpédoborec, tak ho sundají! Co čekáš, že přiletí? Eskadra v čele s bitevní lodí? Nemáme žádnou výzbroj!“

„Výsadekové lodě bývají vybaveny magnetickými puškami se spoustou munice, možná i granáty. Kdys naposled prováděl revizi své lodi? Přešel jsi ke Svobodným. Dělal revizi? Doplnili povinnou výbavu?“

„Nemám výsadekovou loď!“

„Ano, máš nákladní, jenže Svobodní ji chtěli použít...?“

Tiše přikývne a ukáže do nákladového prostoru. „Když ti chybí loď, použiješ cokoliv, co je po ruce. Prohledej boxy pod a nad sedačkami. Nečekej žádnou slávu. Pár pušek a hromada neškodných protipěchotních jehliček. Průbojné munice vozím málo. O čem přemýšlíš? Opakuji, jsme dva!“

„Kolik je přesně pušek?“

„Záleží na tom?“

Zamračím se. „Při pádu ses silně praštil do hlavy, vid’?“ než stihne odpovédět, pokračuji, „Lucasi, zapomínáš! Jsi můj pilot, to mě staví do pozice tvého nadřízeného. Právě ti dávám rozkaz! Kolik vezeš pušek?“

„Seru na rozkazy! Nejsem bojový pilot. Jsem civilista! A ty nejsi žádný voják. Nemáš žádnou vojenskou hodnost! Jsi stín! Vyser se na to! Chcípnete tu!“

Surově ho chytím za límec kabátu. „Teď mě dobře poslouvej!“ zakřičím tónem chladného zabijáka, „jmenuji se Ronald Wright. Jak to vím? Našel jsem své rodiče. Sám jsem je pohřbil na mé farmě! Ano, teď je to má farma! Zanechali zprávu ze záhrobí. Konečně chápu, kým byla moje matka i proč mě pojmenovala Ronald. Zním svou minulost! Chápu, proč jsem se narodil a poznal přátele mé rodiny. Spatřil jsem holku svých snů, kdo ví, možná mou budoucí ženu,“ zamračím se, „jestli si myslíš, že po tom všem si sednu na zadek, sesypu se s pláčem a nadávkami, jak je ten podělaný život na hovno, tak se šeredně pleteš! Nevíš, s kým máš tu čest! Jsem první stín třetí generace! Můj život neskončí na Aresu v bezvýznamném skuhrání! Chci žít! Poprvé mám důvod! Upřímně? Tvé poráženecké kecy jsou mi u prdele! Jsi kamarád a nenechám tě tu chcípnout, natož přátele mé rodiny! Tam, čeká na mě holka! Naštvaná, že jsem včera večer nepřišel na rande. Dlužím jí vysvětlení!“ Bodnu do něj prstem. „A já mám vysvětlení. Pokud se pro vaši záchranu musím brodit garénskou krví, nezaváhám. A teď se koukej vzpamatovat! Řekni mi, kolik vezeš zbraní, naložíme je, zaletíme do té proklaté vesnice U Pohozeného šutru! Opevníme se a vydržíme tak dlouho, jak bude třeba! Je ti to jasné? Nebo tě mám omráčit a odtáhnout do vesnice v bezvědomí?“

Lucasův vyděšeně bledý pohled hovoří křišťálově jasnou řečí. Očima těká mezi mnou, nákladovým prostorem a vzdálenou vesnicí. „Máme deset magnetických pušek... Dvě pistole... Dvacet granátů a bednou zásobníků.“

Pustím jeho límec a přátelsky ho plácnu po rameni. „Tos nemohl říct hned? Vidiš, ani to nebolelo. V Šutru žije sto padesát lidí. Nechtějí zemřít. Budou své domovy bránit. Přežili na nehostinném Aresu. Jsou zocelení těžkým životem plným utrpení. O dobrovolníky nebude nouze. To nic, přičítám to tvému otřesu po ztroskotání,“ ukážu na kokpit, „projdi se, naber dech. Ve vznášedle mám nějaké jídlo s vodou. Dej si oraz. Já zatím naložím výbavu.“

„Ty sám?“

„Proč ne? Ty jsi k nepoužití. Poradím si,“ odvětim s vřelým úsměvem.

„Chceš tahat výzbroj tímhle otvorem?“ ukáže na rozmlácený kokpit plný ostrých úlomků, „to je prasárna. Ukaž, pomůžu ti.“

„Neřeš.“

„Tak dobře.“ Otočí se k odchodu, náhle je zaražen pohaslým pilotním panelem. S ostrou nadávkou do něj vši silou kopne. „Zdechnout, nebo bojovat? Oba víme, jak to skončí!“

„Nevíme! Nemáme sebemenší představu, jaký konec nás potká...“ vlezu do nákladového prostoru.

Nakloní se zpoza dveří. „Vážně? Troufáš si nás zachránit? Paráda, kuráž ti nechybí, ale máš ty správné schopnosti?“

„To mi řekni ty! Jsem plnohodnotná trojka. Pro impérium s Bruckem hotový poklad. Je čas se zaplatit,“ povolím box a spadne mi do rukou puška.

Lucas neodolá a usměje se. „Mě by majzla do palice, ale tobě skočí přímo do náruče. Čím to bude?“

„Těžko říct. Asi mě pušky mají rády...“

„Kecáš! Projevuje se výcvik. Jen se podívej, jak profesionálně ji držíš.“ chválí můj pevný stisk.

„Copak jsme na přehlídce?“

„Ne,“ dá si ruku pod bradu, „právě jsem si představil ve tvé situaci Natálii. Vidím ji jasně před sebou. Stejně upnutá zbroj vyzdvihující ladné křivky a v ruce magnetická puška. Musí mít krátce střižené vlasy? Mít je delší, aby vlály ve větru...“

„Mám ti na ni dohodit kontakt?“

„Co myslíš? Půjde na rande s obyčejným pilotem?“

„Nevím, zeptej se jí,“ pokrčím rameny.

„Tak jo. Zeptám.“

S náručí plnou výbavy přistoupím k němu. „Předvedl si perfektní manévry, možná se za tebe přimluví.“

„Fakt? Super!“

Zakuckám se, „stojíš ve dveřích...“ Lucas je pohledem zcela nepřítomen, bloudí ve fantazii. Jeho beznadějně skleslá tvář ožívá zdravou barvou. Hraný úsměv se mění v upřímnou chuť žít. „Nerad tě vytahuji ze snů, ale buď mi pomoz, nebo uхни!“

„Co? Jo!“ převezme výbavu a protáhne se ven.

„Mimochodem, chceš mi tím jako říct, že ta moje krásná povzbudivá řeč byla úplně zbytečná, protože tě víc zajímá stínská zbroj a jak by v ní vypadala Natálie?“

„Nevím. Já se vždy honil za každou sukni.“

Zastaví mě upřímný smích. „Já se tě snažím ze všech sil povzbudit a přitom jdu na to špatně. Příště vytáhnu fotku pěkné holky, ta zabere hned. Tohle je Lucas, kterého znám!“

„Lod' na odpis, přiškrcení, bolest hlavy a ještě beznadějná situace. Mám pádné důvody hodit si to. S odstupem a s chladnou hlavou? Máš plán, umíš bojovat, chceš žít, tvá řeč taky přispěla a hlavně... Jsem tvůj pilot. Kdybys nesundal ty dvě létající potvory, navždy dolítám. Zachránils mi život a já ti místo poděkování budu fňukat? Dva dny. Phe! Teď už den a půl. To dáme! V závěsu je jistění. Bruck si tě hlídá. Říkáš, že v Šutru je hospoda? Tam jsi tu holku potkal?“

„Dělá servírku.“

„Ještě lepší! Seznámíš mě s tvou vysněnou holkou, zastřelíme pár garénů a ještě zapijeme vítězství? Pohoda! Žádná sebevražedná mise. Budu venku, podávej mi výzbroj a pohni kostrou, mám chuť na pivo,“ okřikne mě.

Bez sebemenší připomínky zrychlím tempo a jak se probírám vybavením, přemýšlím. Plán vyšel, pomohl jsem mu najít naději, ale co já? Opravdu těm lžím věřím? Máme šanci přežít? Možná prvních pár minut. Jedna, dvě vlny, než dojde munice. Pak? Zachrání nás mé šermířské mistrovství?

Naivní snílku, ještě jsi nestihl poznat pravou tvář garénů. Kolik toho ví lidstvo o svém novém nepříteli? Nic! U Nexxa jsi měl po boku

domobranu v energozbrojích. Tihle civilisti v životě nedrželi magnetickou pušku. Nejsou zvyklí na její výrazný zpětný ráz. Nabíjení? Kde se ho měli naučit? Garénům stačí poslat podobnou vlnu, jaká útočila na Nexxo, a obrana skončí masakrem, chladně varuje výcvik.

Tak mi porad', co mám dělat! Výcvik se spojí s očním implantátem a vypálí jedinou alternativu: Útěk. Všechny stínské instinkty velí zapomenout na ostatní, obětovat je pro vlastní přežití a mizivou naději, zachránit si krk. Umím přežít hluboko v nepřátelském prostředí. Cvičili mě operovat proti přesile a zákeřně lovit cíle. Sám. Nezávislý na ostatních přečkám klidně celé týdny. Zaměstnám třeba armádu. A co ty lidi? Přátelé mých rodičů, Lucas, Sandra?

Mrtvé nezachráníš, chladně odpoví výcvik. Tohle znamená být stínem! Nadějný úsměv Lucase mě vrací do reality. Jedno je jisté. Nemůžu mu říct pravdu. Poslední bedna s municí je venku. Nadešel obtížný úkol – naložit vznášedlo speciálně upravené k vyšší rychlosti, a ne k přepravě nákladu.

„Nevyrábí se za to vozík?“ rýpne si Lucas.

„Kam bys ho dal? Za tryskový motor?“

„Proč ne?“ ledabyle utrousí.

„Protože...“ zarazí mě smích, „neřeš, nějak to vtěsnáme. V kufrech jsem zahlédl zajišťovací lana.“

„Ty budeme potřebovat my. Hele, kde jsou pásy a proč tacháč měří do pěti set kilometrů v hodině?“

„Další zbytečná otázka? Je to závodnička.“

„Vždyť říkám, potřebujeme vozík. Už jednou jsem si nacpal pistoli do kalhot, když jsem chtěl udělat dojem na holky. Fakt špatný nápad,“ vzpomene si na peprnou příhodu Lucas.

„Kdybys mi místo toho věčného kecání podával věci, můžeme už letět.“

„To je fakt,“ podá mi pušku, „jsi stín. Vyřeš si to, jak chceš. Já jsem vlastně jen posádka. Krásně jsme si vyměnili role.“

„Umíš povzbudit.“

„V tom jsem machr. Nezahlédl jsi cestou garény? Kolik máme času?“ mimoděk změni téma, zatímco já se peru s nakládkou.

„To je dobrá otáz...“ Prsty tmavě modře vzplanou. Záblesk. Spatřím Ares uprostřed vesmírné prázdnoty. Tak bezvýznamný, daleko od civilizace. Přesto jako by se teď najednou k němu upnuly miliony očí. Zvedla se vlna spalujícího zájmu. Na kratičkou chvíli se planeta stává silným magnetem stahujícím všechny k sobě. Ukrývá něco neodolatelně nevysvětlitelného a zajímavého. V hornatých částech planety se zvýrazní pět bodů. Tam to je? Chci zjistit víc. Nemůžu. Nesrozumitelný šepot mě svádí jiným směrem. Planetu vystřídá temnota. Pohltí mě spalující chlad. Jiskřička světla probouzí mou zvědavost. Přibližuji se. Vystupují zakulacené obrysy místnosti. Jeskyně? Budova? Vnitřek vesmírné lodi? Nevím. Detaily nerozeznávám. Jsem v něčem a blížím se ke skomírající jiskřičce.

Překvapení. Jiskřička uhne stranou, jako by něco hledala, nějaká vzdálená předtucha. Prošmejdí okolí, až se zastaví u mě. Okolí plamínku doplní zlověstně povědomá spirála temnoty a já pochopím, nač se dívám. Důvěrně známé oko garéna. Upřeně na mě civí.

Záchvěv. Zdi se otřesou. Ticho protne trýznivě ostré praskání skořápky. Oko zalije průhledný lepkavý sliz. Místnost zaplní pocit nevyřčené touhy. Se strachem couvnu. Oko uhne, jen aby pohled sjel po mohutném krunýři k druhému oku. Všechny čtyři oči mě probodávají, jako kdybych byl jediným životním smyslem toho tvora. Něco dlouhého, kostnatého, zachrastí za jeho zády. To poslední, co vidím, je mrštěný smrtící ocas...

„Hej! Jak jsi to říkal? Ronalde! Jsi v pořádku?“ zakřičí Lucasův hlas.

„Je to vzájemné? I oni nás cítí?“

„Cože? Kdo oni?“

„Pět bodů...“ zašeptám, oční implantát porovná vzpomínky s mapou Aresu. Převážně hornaté skalnaté oblasti. Žijí pod zemí, ve skalách? Vyhledávají si těžko přístupný terén k zamaskování své přítomnosti? Proč je neobjevily senzory Lunaru?

A jak je asi měl najít, když má jen základní výbavu? K podrobnému průzkumu potřebuješ vědeckou loď. Ať je řídí cokoliv, umí si vybírat skvělé skrýše. Proč se schovávají? Na co čekají? Co je na těch bodech tak důležitého, že je musí za každou cenu utajit? A před čím? Nemůžu o nich vědět. Ledaže... Slyším ozvěnu. Čeho? Toho vědomí, nebo snad ještě něčeho? Jako kdyby tohle všechno bylo součástí nějakého plánu přesahujícího mé chápání. Jaký má cíl? Otázky. Copak nikdy neskočí?

„Ronalde!“

„Ano?“ zmateně pohlédnu na Lucase.

„Neutíkej mi! Neponořuj se do vzpomínek a odpověz mi! Kdo jsou oni?“ Znovu se zamyslím... Uhodí mě do ramene. „No tak!“

„Neruš mě, jsem navyklý pracovat sám.“

„Jo, to vidím! Hotový sólista! Příkladný stín. Řekneš kus věty a pak se odmlčíš.“

„Za prvé, nejsem stín, lépe řečeno, nechci jím být. Za druhé, neptej se jak, ale cítím garény. Možná vím, kde jsou.“

„To si děláš prdel?!“

„Telepatie má své kouzlo,“ klepnu si na hlavu, „cítím tu bezbřehou aroganci sebejistých tvorů. Na Aresu nejsou chvíličku. Kolik tvorů napadlo Lunar?“

„Co já vím, hotový roj.“

„Půjdou na jistotu. Musí shromáždit síly jako v Nexxu. Nepošlou jednu maličkou hlídku. Máme trochu času připravit obranu.“

„To ti mám věřit?“

Upřeně mu pohlédnu do očí. „Ano,“ zalžu.

Pokrčí rameny. „Už jednou jsem se s tebou hádal, když jsi měl pravdu. Fajn. Jedeme?“ ukáže na vznášedlo.

Naskočím. „Poletíme pomaleji.“

„Já vím, kapsy plné zásobníků, kdyby to aspoň tak nestudilo!“

„Kdyby jen kapsy... Máme to všude,“ zavtipkuji a vyletíme vstříc vesnici...

Dodal jsem mu sílu nevzdat boj. O to jde. Paradoxně se lži proměnily v jedinou naději. Pravda je nelítostná. Jsou to garénové. Žádná neškodná tupá zvěř, ale plnohodnotná mimozemská rasa. Používají podobnou taktiku jakou na Echionu. Postupně likvidují okrajové části civilizace. Proto jsem nenavštívil okolní farmy. Víم dobře, jakou scénérií disponují. Rukopis se nezmění. Záhadné něco

přichází a povolává své vzdálené průzkumníky. Po měsících pasivity se události rozhýbaly. Pařát, který se natahuje ke galaxii. To jsou garénové. Plán k vyhlazení lidstva je hotový. Figurky na svých místech. Stačí zavelet.

Pokud se nesjednotíme, nemáme žádnou šanci... Říct to Lucasovi? Jak ho po tom přesvědčím bojovat? Lidská mysl je křehká a věří v nádherné pohádky. O tom, jak jsme výjimeční. Vyvolení vládnout všemu živému. Vrchol potravního řetězce. Páni hvězd. Na tom staví základní lidské přesvědčení. Ve skutečnosti nejsme ničím, jen vesmírný prach zoufale bojující o svou důležitost. Mnozí pravdu neunesou, zlomí se. Jiní povstanou z popela a poprvé v životě spatří svůj smysl. Z pokory vzejde síla, odhodlání a touha překonat výzvu. Dokážeme si obhájit své právo na život? Následující dny přinesou odpověď...

Zrnko naděje

Oční implantát ukazoval 11 hodin, když do vesnice vpadlo vznášedlo se dvěma cizinci. Pronikavé rytmické vrčení sehrané pracujících součástí motoru budí víc pozornosti, než se na první pohled zdá. Místní vznášedla kňučí, funí, pískají, rachotí, zkrátka hrají pestrou škálou tónů zoufale volajících po údržbě. Nikoho to netrápí. Dokud zvládají přesuny, jsou v pořádku. Šířící se vady jako prohnílé nosníky, urvané nýty a spousta dalších problémů v civilizovaných světech nelítostně zpečetujících osud stroje, jsou přece běžnou součástí života. Časem si zvyknete na každodenní nebezpečné riziko. Pokaždé, když pootočíte klíčkem, se může stát naprosto cokoliv. Spolehlivost s bezpečím nehledejte.

Stačí jediný pohled na domorodé stroje a je vám hned jasné, odkud vítr vane. Jedná se převážně o typy, které ještě pamatují éru kolonizace. Udržované všemožnými figly zručných mechaniků. Kdyby mi někdo v žertu řekl, že před každým nastartováním je potřeba pozvat mága a provést kýžený rituál, nezasměji se. Naopak mu uvěřím.

Mé vznášedlo s majestátní pýchou patří k nejmodernějším a nejnovějším klenotům na Aresu. Ano, přesně tak jsme vletěli do vesnice. Dva kluci ověšení od hlavy až k patě výzbrojí na stroji snů. Každý se ohlédl, rytmický zvuk vytáhl i ty největší pecivály ven. Lucas žasl nad zvědavými pohledy převážně ženské části populace. Mě spíš víc upoutaly pohledy řemeslníků, ponořené do myšlenek k čemu

konkrétní díl použít. Stačí hodina bez dozoru a nezůstane ani nosný rám vznášedla. Po novějších dílech je neuvěřitelná poprávka.

Jsme středem pozornosti, to je správně. Máme-li říct ostatním pravdu o garánech, potřebujeme veškerou možnou pozornost. Pro jednu se rozruch stal mým nástrojem a vznášedlo pádným argumentem. Je dostatečným? Nekoleduji si o výsměch? Měl jsem přinést mršinu garéna? Nebylo jak. Není místo. Tahat se s tou hnusnou věcí rozhodně nebudu.

Svůj plán stavím na křehkých základech. Mé poslední pozorování mi vnuklo myšlenku o nepsané hierarchii vesnice. Obyvatelé se podle dovedností a povolání posouvají ve společenském žebříčku. Čím výš jste, tím větší význam má váš hlas. Sám pro sebe je označuji za vážené lidi. Jsou nepřítelem, ale i klíčem. Jestli je přesvědčím, ostatní se přidají. Mé vznášedlo je nechá klidnými. Za svůj život zažili leccos. Musím přitvrdit. Položím na stůl nepřekonatelný argument a já přesně vím jaký.

Zastavím uprostřed vesnice, přímo proti hospodě. Vypínám motor. Chytím Lucase za rameno. „Za žádnou cenu nechod' za mnou. I kdybys slyšel zvuky boje, zůstaneš tady a počkáš. Je ti to jasné?“ povídám se smrtelně vážnou tváří.

Chvilku přemýšlí, hlavou se mu honí desítky vět. Vyřkne jen: „Máš pravdu, tentokrát nechci jít s tebou. Zkus se vyhnout krveprolití,“ zdůrazní můj kabát, maskující pušku s mečem. „Počkám venku,“ sesedne a s viditelnou úlevou vytáhne z kalhot tlačící zásobník. Myšlenka nešla zakrýt. „*Ty potvoro, končíš, jdeš ven. Nasrala*

jsi mě hned třikrát! Napřed mě studíš, pak tlačíš a nakonec kloužeš tam, kam nemáš!“ Kéž bych se mohl zasmát. Nemůžu narušit svou roli.

Pohlédnu na vývěsní štít hospody. Vybavím si svou včerejší návštěvu. Já vážně věřil, že se sem nevrátím. Budou mé argumenty stačit? Zaplatí se výcvik psychologie? To se uvidí. Napřáhnu dlaň. Jak to bylo? Po druhé do stejné řeky nevkročíš? Dlaní rozrazím dveře. Arogantním, sebejistým krokem napochoduji do středu nelítostných peřejí...

Překvapený, milý pohled Sandry je jediným zábleskem naděje v jinak ponuré atmosféře. Ti, kdo nesáhli po zbrani, zděšením povyskočili.

„Ronalde, co blbneš? Málem jsem tě odstřelil jak prašivého čokla!“ zařve Alan a sklopí brokovnici.

Soustředím se na Sandru. Mezitím její radost nad mým návratem vystřídala lítost se zlostí. Včera jsem nepřišel a to ji hodně mrzí. „Sandro, zavolej prosím svého otce. Tohle by měl slyšet.“

Zlost nahradí nechápavý výraz. „Nebýt slovíčka „prosím“, víš, co ti odpovím?“ pošeptá. „Tatí! Ronald je tady a chce tě vidět!“

„Jistě, dceruško,“ vykročí ven.

„Jsou tu všichni?“

Okem přejede po hospodě. „To záleží na tom, co budeš potřebovat. Většina tu je.“

Alan přistoupí s brokovnicí v ruce. Vzal si ponaučení z minulého setkání? Těžko říct. „Gratuluji, tvůj dramatický vpád vyšel. Máš naši plnou pozornost. Posloucháme.“

„Na dramatickou věc se teprve chystám,“ shodím plášť. Jak větrem ošlehaný špinavý hadr padá k zemi, vynikají úplné detaily supermoderní zbroje dokonale kopírující sebemenší křivku těla. Polymerové výztuhy kritických míst spojují ohebné svazky vláken vrstvené ochrany. Nikdo nenachází odvahu zeptat se na funkci záhadných výstupků lemujících bezpečnější části postavy. Propracovanost vnitřního mechanismu garantuje přední pozici v lehké třídě ochranných obleků. Kdo by si je koupil? Stínské zbroje spadají pod nejtajnější imperiální technologii. Zvláštní, propaganda impéria se svědomitě postarala, aby veřejnost nikdy nedostala detailní popis stínů. Přesto televize překypovala záběry na špatně ušité neoprenové oblečky křiklavě nastrojených herců. Strach a panika zničil trh vzdálených napodobenin. Veřejnost se naučila bát lidí v neoprenech. Jak lidi umí být naivní. Realita je mnohem elegantnější.

Jen jemné detaily prozrazují rozdíly mezi stínskou zbrojí a sériovými lehkými typy. To ostatní, jako zmodernizované vojenské boty s rukavicemi a výraznějším límcem pro složenou obličejovou masku, se snadno přehlédne. Zvláště, když do očí bijí plně obsazené úchyty vybavení.

Záda bez nadsázky připomínají hotovou zeď osetou desítkami chytře řešených boxů, háčků i pouzder. Zatímco mariňácké energozbroje kladou důraz na obrovské kapsy a surově, bez ohledu na vzhled, přidělané celé zásobníkové bedny s tisíci náboji o váze desítek kilogramů. Stín řeší každý gram navíc. Nepomůže mu žádný exoskelet, natož motory ulehčující práci. Má smůlu. Vše si nese na

zádech. Není divu, že mi zádové svalstvo po letech výcviku neskutečně zmohutnělo.

Nejtěžší a zároveň nejkřiklavější výbavou je gauss puška. Decentně pokukuje sklopenou pažbou nad levým ramenem. Žádná všední nezajímavá střelná zbraň. Vzhledem zmate i zkušeného experta, mylně zařadí gauss pušku mezi hypermoderní laserové zbraně. Není ani hybridním propojením energetické technologie s magnetickou. Je zlomovým článkem magnetické technologie. Pravý, ručně poskládaný prototyp. První kus na počátku cesty k zjednodušení pro masovou sériovou výrobu. Křišťálově čistá dokonalost.

Jediným prvkem, který narušuje můj vzhled, je kaz na mém pravém rameni. Výrazně čouhající rukojeť meče v posuvné pochvě, připnutá ke zbroji koženým opaskem. Jasný kontrast s moderní technologií. I stínské zbroje jsou sériově vyráběné. Meč nespadá pod běžnou výbavu. Nebyl důvod integrovat pouzdro do zbroje a kvůli jedinému stínu vyrobít speciální zbroj. Ani prostředky impéria nejsou nekonečné.

„Navštívil jsem své rodiče,“ přeruším hrobové ticho. Alan hlasitě polkne, prsty sevře brokovnici v bláhové naději, že něco změní. Smrti nelze utéct. Natož ji zabít. Strach zastaví život v hospodě. Uhýbavé či sklopené pohledy mluví jasnou řečí. Odvážného hrdinu hledícího mi do tváře hledám marně. I otec Sandry civí s oroseným čelem na své boty. Bohužel, mluvím s ním. Musí něco říct.

„A?“ špitne. Na delší odpověď se nezmůže.

„Zníte našťvaně, pane Wrichte...“ lámaně vysouká Alan, zcela zapomíná na tykání. „Jak vám můžeme pomoci? Nebyla to náhodou má poslední otázka?“ střídavě těká očima mezi pronikavě ostrou čepelí meče a mými prsty. „*Stihnu zaregistrovat prchavý okamžik uchopení meče, nebo ucítím až bolest smrtelné agonie?*“ prolétne mu hlavou.

„Nelhali jste mi. Od osudných událostí nikdo nenavštívil farmu Wrightových. Uvítala mě zatuchlina, nepořádek a hlavně kosti rodičů tam, kde padli,“ zamračím se, „pohřeb si zasloužili!“ slovně udeřím, až se otec Sandry strachem rozklepe.

„Víš, my...“

„Ještě jsem neskončil! Nic se nezměnilo. Přesně jako v mých vzpomínkách. Můj domov plný odpovědí na tisíce otázek. Kruh se uzavřel. Víím, kdo jsem a čím jsem syn. Děkuji...“ pošeptám.

„Nám děkuješ? Nechceš nás zabít? Plivnout do tváře za zbabělost?“ praví otec Sandry, překvapený z náhlého obratu.

„Nebudu vás soudit. Každý se snažíme přežít.“ Provinile sklopí pohledy k zemi. „Teď jde jen o mě. Nemohl jsem dál žít. Vybrat si cíl a jít za ním. Nešlo to. Protože mě to pořád táhlo sem na Ares. A teď? Je po všem. Jsem konečně svobodný. Čisté myšlenky, klid a zadostiučinění, jako bych právě uzavřel obrovskou životní etapu dávající bezduchému chladnokrevnému stínovi jiskřičku naděje, že přes to všechno je normálním klukem. Děkuji.“

„Rádo se stalo. Pověz, Ronalde, kam jsi pochoval své rodiče?“

„K jejich stromu...“

„To myslíš...aha, už si vzpomínám,“ pochopí otec Sandry.

„Kdo jiný je měl pohřbít? Nikdo je nemůže milovat tolik, co já. Po třinácti letech dostali mé rozhršení s odpuštěním. Spí v kořenech svého stromu...“

„Krásné... Uděláme si večer výlet?“

„Proč ne, místní přežijí, když jednou zavřeš,“ podpoří správné rozhodnutí Alan.

„Život nebyvá fér...“ zdůrazním, „všechny mé instinkty křičí zdrhnout do pustiny, vykašlat se na vás a přežít. Možná je to část vděku za vaše vyprávění. Anebo odkaz Karen přezívající v naivním dítěti. Vypsal jsem tučný účet za svou návštěvu Aresu. V jádru vám nic nedlužím, jste postradatelní. Tak vás definuje můj výcvik,“ ruku natáhnu k meči. Alanovy zorničky se rozšíří strachem a živou představou, co se teď stane. Tančíme na špičkách nad propastí. „Nechci být chladnokrevným stínem. Odmítám se smířit s představou, že jste mrtví.“

„O čem to sakra mluvíš?!“

„O tom, že vás chci z pro mě zatím nepochopitelného důvodu zachránit.“

„Jo a před čím asi? Před úpalem? Vlnou sucha? Hladomorem? Navštívil jsi okolní farmy? Co ta druhá terraformační stanice? Je pasé? Nedá se opravit?“

„Tati! Buď trpělivý!“ zapojí se Sandra.

„Na orbitě jsem měl meziplanetární nákladní loď. Lunar, menší těžební plavidlo s pětičlennou posádkou. Nic okázalého. Sotva stometrová loď...“

„Fakt, jo? Sto metrů? Páni! Nikdy jsem neviděla vesmírnou loď,“ rozvíří se fantazie Sandry.

„Je pryč. Něco ji zničilo,“ vypálím.

„Kecáš. Vesmírné lodě nebouchají samy od sebe,“ namítne Alan.

„Právě, nebouchají. Byla napadena. Stejně jako má výsadková loď s pilotem. Senzory identifikovaly roj neznámých objektů těsně před zničením Lunarů. Dva z nich pronásledovaly mého pilota. Sestřelily ho. Když jsem se díval, co ho pronásleduje, pochopil jsem celý příběh. Garénové jsou na Aresu.“

„Cože to?“

„Dva jejich létající tvorové pronásledovali výsadkovou loď. Poznal jsem je podle dlouhých ocasů a nezapomenutelných očí,“ ukázu na pověšenou pušku, „sestřel dvou manévrujících cílů na šest celá osm kilometrů. I pro mě obtížný zásah. Pilot je potlučenější, ale živejší, čeká venku.“

Alan si dlouze prohlédne mou zbraň. „Nevěděl jsem, že si libuješ ve vymyšlených příbězích. Žádná pěchotní puška nestřelí nad pět kilometrů. To máš tankové dělo? Vypadá tak. Ale dobře, dejme tomu, budeme ti chvíli věřit. Fakta! Jestli ti sestřelili odvoz, určitě víš, kam havaroval.“

„Chceš si prohlédnout místo přistání, prozkoumat zásahy? Jasně...“ nadiktuji mu přesné souřadnice.

Odmění mě pohledem plným pochyb, „To střelíš souřadnice z patra?“

„Ne, to místo skutečně existuje, jen si dej čísla do vaší mapy. Zajed se podívat.“

„Ronalde, vysvětlíš nám, měně chápavým, co jsou to ti gagénové a proč nás mají zajímat?“

„Žádní gagénové, ale garénové,“ opravím přerěknutí otce Sandry.

„Beztak nějaká nová frakce, jako kdyby těch pirátských gangů nebylo dost!“ pochybuje Alan.

„Je načase říct pravdu. Garénové jsou mimozemská rasa okupující okrajové kolonie. Nezajímáte se o aktuální dění?“ pohledem zavádím o prostřelenou televizi v rohu místnosti. „A to je co?“

„Někdo ji ve zlosti rozbil, že ano...“ zlostně odpoví otec Sandry, pohledem zaměřeným na Alana.

„Nikoho nebavilo poslouchat nekonečně otravné kecy imperiálního zpravodajství. Udělal jsem jen to, co chtěli všichni, jen neměli odvalu,“ pokrčí rameny, „fajn! Co tě štvě? Zaplatil jsem ti ji!“

„Já ji nechtěl zaplatit, ale opravit!“

„Celý žhavý ti polezu do pustiny shánět součástky! Zeptej se tady Ronalda. S jeho výzbrojí a zkušenostmi to má hned.“

„Profesionální stín má lepší věci na práci než prohrabávat šrotiště,“ podotkne otec Sandry.

Potlačím smích, teď musím zůstat vážný. „Škoda, věděli byste o pádu soustavy Echion. Sice ta pohádka, kterou šíří Impérium, se nedá poslouchat, ale i tak. Byl jsem tam. Má předchozí mise se odehrávala v té soustavě. Impérium se stáhlo před garény. Problém vyřešili plným orbitálním útokem. Přes sto tisíc kolonistů,“ mávnu rukou, „pryč. Jako by nikdy neexistovali...“

„No ty vole! Imperiální metody se nezměnily... Jak nová rasa? Jako mimozemská?“ jde vstříc odpovědím Alan.

„Na první pohled vypadají jako velmi nebezpečná zvířátka. Problém je, že se vyskytovali v jedné soustavě na dvou planetách. Echion I a II, ale ty jsou zničené. Impérium má garény za vyřešený problém. Pardon, nevydařený evoluční experiment,“ zamračím se, „vědecké zprávy hovoří trochu jinak. Jsou plné pochyb o místech původu i vzniku tvorů. Ano, impérium je zkoumalo i experimentovalo s nimi. Samozřejmě, tušíte správně. Byl jsem v imperiální tajné základně. Byla zcela opuštěná, personál nepřežil. Jen garénové.“

Alanovi se zatají dech. „Proč mi právě přejel mráz po zádech s předzvěstí, že to nejhorší teprve přijde?“

„Zatím byly zmapované dva druhy. Gareník a dogaren. To, co zničilo Lunar, létalo a bylo velmi obratné. Pojmenoval jsem to legaren. Asi lehká varianta vesmírné stíhačky? Kdo ví? Společné rysy nezapřeme. Pokud jsou schopní vesmírného cestování, nemůžou být pouhými zvířaty. Přemýšlejte. Zapadá to do sebe. Poprvé jsem se s garény potkal v opuštěných lokalitách, prozatím se vyhýbali hustějším osídlením. A kde je Ares?“

„Pupek civilizace... To snad ne...“

„Ty farmy. Jak dlouho o sobě nedávají vědět? Sandra zmiňovala půl roku bez kontaktu...“

„Pořád můžou mít dost práce,“ zapře se Alan.

„Teď už je pozdě posílat tam zvědy. Budou tam. Dejte na má slova. Vím z Echionu, co tam najdete. Není to pěkný pohled. Jestli vůbec stihnete utéct a podat hlášení. Mluvil jsem s uprchlíky. Začíná to nenápadně. Napřed vymizí zvěř. Sem tam najdete znetvořené

mršiny. V noci slyšíte podezřelé zvuky. Občas někdo zahlédne podezřelou siluetu. Povědomé?“

„Já to viděl! Říkal jsem vám to! Bylo to obrovské!“ zakřičí štamgast od stolu.

„Ty vidíš spoustu věcí, zvlášť po osmi pivech, a to nepočítám kořalku!“ okřikne ho otec Sandry.

Povzdechnu si. „Odlehlé domky utichnou. Nevysvětlitelné ztráty lidí, napřed samotáři s poustevníky. Někdo se nevrátí z procházky. Asi zabloudil...“

„Ronalde, naháníš strach...“

„Mám oprávněný důvod. To dělo na zádech s mečem nemám proti škůdců požírajícím úrodu. Ani s ním neplaším nenažrané ptáky. Viděl jsem garény! Napřed se schovávají. Zametají stopy, vyhýbají se kontaktu. Jdou na jistotu. Později si začnou věřit. Zkouší větší cíle. A nakonec? Je jim to jedno. Sebejistě, arogantně chodí za bílého dne a ničí cokoliv, co jim padne do cesty. Tehdy je pozdě! Žádné pokrčení ramen se slovy: Tak co, zmobilizujeme domobranu. Ne! Nadešel čas povolat armádu a doufat ve vítězství...“

„Kecáš! Jen nás strašíš!“ postaví se mi Alan.

„Máš souřadnice, podívej se sám. Rovnou navštiv farmy, ale dej si pozor. Ukrywají se ve sklepech, jeskyních. Napadli Lunar, jasné sebevědomé gesto. Už se nebudou skrývat. Zformují síly k útoku a dokončí úkol.“

„Všem je Ares u prdele! Nejsme důležití! Impérium nabízí mnohem tučnější cíle,“ pokračuje Alan, ignoruje podezřele zamlklého otce Sandry.

„Co ta rodina? Napřed zmizela žena, která se vydala najít zatoulané dítě, pak se ztratil i otec. Jsou to dva týdny. Pořád se nenašli a kolikrát jsme je šli hledat? Jen si vzpomeň!“ podotkne nedaleký štamgast.

„Beztak mu ta žena zahýbala. Jako bys to neznal. Chlap je najde, rupne mu v palici a dá si záležet, ať je neobjevíme. Pak si uvědomí, co provedl, a obrátí pušku proti sobě.“

„Vážně tomu věříš?“ upnu upřímný pohled Alanovi do očí.

„Nehody se stávají!“

„Ano, jen je jich najednou víc. Jistě to má logické vysvětlení,“ s ironií se přidá Sandra.

Zlostně máchne rukama. „Co já vím? Nejsem nejmladší. Je načase přiznat si pravdu. Už mě nebaví honit se za kdejakou blbostí. Holt je čas najít za mě náhradu.“

„Nikdo se s tebou nemůže měřit. Provedl jsi nás nejhoršími časy. Neseženeme tobě podobného...“ po dlouhé odmlce promluví otec Sandry.

„Co Ronald?“

„Alane, uniká ti rozsah celého problému.“

„A ty, Ronalde, sis vymyslel úžasnou pohádku...“

„Skutečně? Povez mi, proč bych si vymýšlel? Co získám?“

„Odměnu za trestance! Impérium ti za nás poděkuje!“

Vysměji se mu přímo do tváře. „Chytrý argument, jak dlouho jsi ho vymýšlel? Celý večer? Sakra! Jsem větší vyvrhel, než vy všichni dohromady! Bezpečný přístav nenajdu nikde v galaxii a ty si myslíš, že budu škemrat u Impéria? Zabili mi rodiče!“ zakřičím.

Hlasitě polkne. „To jsem nevěděl...“

„Teď už to víš!“

„Špatný argument. Promiň,“ provinile sklopí pohled, „musíš Impérium nenávidět. Vděčíš mu za všechno špatné, čím sis musel v životě projít.“

„Bravo, vystřízlivěl jsi a probudil se v tobě zdravý rozum.“

„Ale proč nám to všechno říkáš?“ vrátí se k hlavnímu tématu.

„Jste fajn komunita, prakticky má nejbližší rodina. Mám nečinně přihlížet vaší smrti? Teď mám jedinečnou možnost zvolit si, jakým budu člověkem. Nechci se stydět za své činy, natož si vyčítat špatná rozhodnutí. Dáš mi důvod zpochybňovat mou snahu vás zachránit?“

„Co navrhuješ? Jaké máme možnosti?“ zastíní Alana vůdčím tónem otec Sandry.

„Vydržet do záchran. Svobodní si mě cení, bude jim divné zničení Lunarů. Pošlou tým prověřit můj status. Jakmile objeví garény evakuují celou planetu. Stačí jen vydržet,“ nabídne schůdné řešení.

„Ty nám pomůžeš?“

„Proč ne? Nemám kam jít, musím čekat na záchranu. Sám se garénům ubráním snáz než s vámi, ale jsou tu. Dřív nebo později zaútočí. Možná ne hned zítra, ale za týden, měsíc. Záleží na tom? Jedno je nad slunce jasné. Přijdou. Mám marnit čas? Využiju ho k vaší ochraně. Dlužím to své matce.“

Otec Sandry si promne bradu. „Nemusím být kdovíjak chytrý, abych si spočítal, jaké máme šance. S podporou stína se několikanásobně zvýší.“

„Pokud hovoří pravdu...“ zarytě bojuje Alan.

„Je to Ronald! Syn naší Karen.“

„No a? Karen s tím nemá nic společného. On je stín! Jen se na něj podívej. Hotový zabiják od kosti. Rupne mu v palici a jsme mrtví! Nepotřebuje žádný důvod!“

„S tím naprosto souhlasím. Poprvé vidím živého stína a jsem podělaný strachy,“ otevřeně přizná otec Sandry, „až teď chápu, jak televizní záběry zkreslují drsnou realitu. Nejsme soupeřem. Nemusí nás řešit. Poradí si. Najde cestu, jak přežít. Sám to přiznává. Jsme zátěž, a přesto přichází k nám a dává nám šanci změnit náš osud. Budeš se hádat?“

„Nevíme! Co když nám lže?“

„Nevíme? Tak zvedni prdel a zajed' prověřit jeho souřadnice. Prohlédni si havárii. Z dálky navštiv farmy. Udělej jednou a naposled to, za co tě platím. Pořádné vyšetřování.“

„Půjčím ti vznášedlo a naučím tě rozeznat garénské stopy. Jestli opravdu chceš, doprovodím tě.“

Alan zbledne. „Opravdu?“

„Jde o všechno. Je v sázce vaše přežití.“

„Žádný blázen si nevymyslí takto šílenou lež. Musíš mluvit pravdu. Ronalde, líbíš se mi. Působíš férově, chováš se slušně a pokládáš rozumné argumenty. Jako kdybys z oka vypadl matce. Jsi opravdu její syn. Já ti věřím. Jak se na to díváte vy ostatní?“ osloví osazenstvo hospůdky.

Rozezní se vášnivá debata, na jejímž konci panuje souhlas.

„Vážně to nejsou obyčejná zvířata?“ zkouší Alan novou taktiku, „odrazili jsme leccos.“

„Zvířata? Které zvíře neuteče pod těžkou palbou? Jaký tvor se vrhne vstříc jisté smrti, bez ohledu na bolest, natož své přežití? Varovné výstřely je nezajímají. Na agresivitu odpovídají nelítostnou silou. Slitování nehledejte,“ přikývnu. „Nevymýšlím si. Mluví ze mě osobní zkušenost. I pro mne jsou tvrdým protivníkem. Z výsadkové lodi jsem vzal magnetické pušky, zásobníky a zkrátka všechno použitelné vybavení, které uvezlo vznášedlo. Je vaše.“

Alan nechápavě vykulí oči. „Jen tak?“

„Ano, jen tak. Mám jen jedny ruce,“ poklepu na pušku, „plně zaneprázdněné gausskou,“ odlehčím napjatou situaci lehkým vtipem.

Nezasměje se, vážným tónem pokračuje: „Magnetickou pušku jsem držel v ruce naposled před... Kolik je to let? Deset, dvacet? Pokud zaujmeme výhodné střelecké postavení a rozdáme je vybraným zkušeným střelcům, dá se to provést. Jen nesmíme zapomenout opevnit vesnici,“ prohrábne si vlasy, „už dřív jsem přemýšlel, jak Šutr připravit proti obléhání, kdyby se náhodou z kupců vyklubali piráti. Mám v hlavě připravený plán. Chyběla mi jenom potřebná palebná síla.“

„A tu ti rád dám,“ záludně mrknu.

„Ronalde, myslíš to opravdu vážně? Ty mě fakt chceš přesvědčit o své pohádce?“

„Kolikrát ti to mám opakovat...“

„Já vím,“ zarazí mě, „udělám svou práci, prošetřím havárii. Půjčím si tvé vznášedlo. Se slinou v hubě jsem sledoval tvůj dramatický příjezd. Navíc tvůj kamarád, vlastně domnělý pilot, vypadá potlučeně. Souhlasíš?“

Chci už odpovědět, když pochopím, koho žádá o požehnání. „Ano, souhlasím, ale napřed svoláme radu vesnice,“ skálopevně rozhodne otec Sandry.

„Fajn, obejdu domy,“ rozloučí se Alan, „asi tvůj plán vyšel. Snad se pleteš...“ špitne pod vousy, když mě míjí.

„Ronalde, pojd' blíž,“ nabídne mi ruku, „ve všem tom zmatku jsem se zapomněl představit. Jmenuji se Alexandr. Kromě hospodského zastávám i funkci starosty. To víš, lidé si mě oblíbili.“

„Aby ne! Hospodského si nechceš znepřátelit. Drobná sleva se vždycky hodí,“ pevně mu stisknu ruku.

„Taky mě to trklo, když si mě opakovaně zvolili,“ pokrčí rameny, „znáš to. Práce starosty se neodmítá.“ Ukáže k východu. „Prosím, počkej venku, dám vědět.“

„Chápu,“ tiše odejdu za Lucasem.

Najdu ho, jak se opírá o vznášedlo zády k hospodě. Pohled upřený na zbídačeně domy, vychutnává si nezvyklý klid před bouří. Můj příchod zaznamená, leč nedává to najevo. Počká, až se opřu vedle něj a zaměřím pohled stejným směrem. „Řeknu ti, záznamy nelhaly. Je to pěkná díra. Bud' rád, žes vypadl.“

„Nejsem rád, kéž bych tu mohl zestárnout...“ pošeptám upřímně, od srdce. Zahodit starosti, pověsit stínské řemeslo na hřebík a stát se prostým, ničím nevyčnívajícím klukem. To byl můj sen.

Neslyší mě. „Tak co, jak to šlo?“

„Ale... Umím lépe máchat mečem, než slovy...“

„Jo, slyšel jsem podezřelý randál,“ grandiózně zažertuje. Chci ho probodnout zlostným pohledem. Nemůžu. Mou tvář náhle rozjasní

malý úsměv a přidává se hlasitý smích. Sám nevím proč, natož jak. Ale v ten moment Lucas trefil dokonale přesně cíl. Vybouchnu smíchy. Souhra náhod? Neustálé napětí, nervozita, strach, lítost, zármutek a deprese si vybírají daň. Zapomínám se smát. Nejblbější vtíp na světě se pro mě promění v nejzábavnější.

Lucas ze začátku nechápavě hledí na můj záchvat, už chtěl říct: Ronalde, co blbneš? Ale místo toho se přidá.

Přátelsky ho chytím za rameno. „Díky, vole, tohle jsem fakt potřeboval. Chvilka normálnosti.“

„Nemáš zač, ty vole! Mimo to, co mi říkáš, vole. Teď vážně, máme šanci je přesvědčit?“

Pokřčím rameny. „Upřímně? Opakuje se příběh z Echionu. Já jen nabízím logické vysvětlení podezřelých náhod. Není nad to otevřeně a nahlas pojmenovat jejich nejhorší obavy. Dávám nepříteli skutečnou tvář zabitím líbezně zvučné lži: Nemáme se čeho bát, nic se neděje a problém se vyřeší sám. Teď už ne. Buď se postaví pravdě čelem, nebo... Nejsem všemocný, potřebuji jejich pomoc. Jen tak máme naději na vítězství.“

„Krásně řečeno. Převeď problémy druhých na jejich vlastní zájmy a hned máš nadšené posluchače. Pravdou je, že jde o jejich životy,“ přizná Lucas a prohlédne si mě. „Hele, kdes nechal kabát? To ti ho strhali?“

„Jaký kabát... Počkat, ten kabát! Jaj!“

„Nekecej! Zapomněl jsi ho schválně. Dobrý důvod se vrátit za tou krásnou barmankou,“ záludně mrkne Lucas.

„Ne! Tentokrát to vážně nebylo schválně. Ale, není to špatný nápad. Líbí se mi směr tvých myšlenek.“

„Tady máš!“

„Lucasi, tvé vtipy přestávají být zábavné.“

„Já nic neřekl,“ provinile zareaguje a ohlédne se za sebe. „Já snad špatně vidím. Asi mám halucinace z havárie, ale právě koukám na bohyni!“

„Cože?“ otočím se a dojdou mi slova. Má pravdu. Zírám na nádhernou siluetu hotové bohyně s dlouhými vlajícími blond vlasy, které v záři slunce vrhají zlatavé odlesky. Nohy? Myslíte ty dlouhé, hlad'oučké žebříky, jež vás vybízí vyšplhat výš a výš až přímo do nebes? Jak vypadají nebesa? Jsou zahalená modrými přiléhavými džínovými kraťasy s křiklavě vyčnívající stříbrnou přezkou opasku. Odhalené štíhlé břicho, decentně zakryté zastřiženou košilí, držící na jediném knoflíčku. Má kuráž a nebojí se všem ukázat nejtěžší kalibr. Bílou podprsenku s uvězněnými štavnatými kulatými jablíčky uvnitř.

Je tím, čím byla od počátku. Nebeskou bytostí, seslanou dolů k nám smrtelníkům a ke vši podmanivé dokonalosti si vybrala přinést mi můj plášť. „Vzala jsem ti ho,“ praví melodickým hlasem.

„D... Děkuji ti, Sandro,“ zakolísá vzrušením jinak jistý hlas a bez špetky stínské elegance přebírám plášť. „Představuji ti Lucase, mého pilota.“

Krátce přeskočí pohledem na zmateného kluka s vykulenýma očima. „Ahoj, jsem místní barmanka,“ a soustředí se zpátky na mě.

Lucas byl tak překvapený, že se nezmohl na sebemenší pípnutí. Doslova čuměl.

„Tichý, nevýrazný společník... Vážně je pilotem? Představuji si je jako pravé rebely, kteří se vysmívají nebezpečí.“

„Správná představa. Dostala jsi ho. Je z tebe pať.“

„Jako ty?“ záludně přeměřuje rozvor k mé osobě.

„Jako já. Vypadáš přímo božsky!“

„Nebudu jediným bohem v naší společnosti,“ něžně mě pohladí po tváři, „tvé uhrančivé oči, gesta, jednání, navíc s jakou nonšalantností jsi bez zaváhání předstoupil před narvanou hospodou a všem ses postavil... Jsi pan Někdo! Smrti se nebojíš. Připraven na nejhorší a víš, jak jednat,“ začervená se, „mám ráda odvážné muže.“

„Přeháníš. Dělán jen svou práci. Dbám na odkaz rodiny Wrightových.“

„Děláš jim čest! Vzpomínám si, táta mi častokrát vyprávěl o Karen, vlastně tvé mamince. Stačilo, aby vešla do místnosti, a hned se stala středem pozornosti. Vidím v tobě hodně jejích vlastností.“

„Já za nic nemůžu, jen hraji osudem vnucenou roli a hledám svou vlastní cestu, jak si zachovat tvář. Nepřišel jsem domů, abych sledoval masakr. Musím vás zachránit. Každý umí utéct. Mně to nejde.“

„Když vidíš bezpráví, nestojíš stranou? Krásná vlastnost,“ sjede mě očima od hlavy až k patě, „čekání se vyplatilo. Máš představu, kdy naposled měl Ares návštěvu? Jsi první po nekonečně dlouhých, nudných měsících. Neuvěřitelná souhra náhod. Kluk z rodiny, navíc stín! Já ti fakt zpočátku nevěřila. Jasně, zahlédla jsem přes rozepnutý kabát tvou zbroj, ale pořád to mohla být pilotní kombinéza,“ přeskočí pohledem k Lucasovi. „Mimochodem, pěkná bunda.“

„Zaručovala mi pozornost. Ale s Ronaldovou zbrojí se nemůžu měřit,“ využil Lucas čas nabídnutý k vzpomínání.

„Ani v nejmenším. Chtěla bych vidět tvůj meč a potěžkat si pušku. Neuvěřitelné! Chci o tobě vědět všechno!“ toužebně zaprosí Sandra.

„Nejsi sama. Dlužím ti pozvání na drink i omluvu za včerejšek.“

„Omluvou jsi měl začít,“ zažertuje. O krok odstoupí. „Mrzelo mě to. Nemohla jsem pořádně spát. Nekonečný příval otázek mi nedal pokoj. To jsi prostě odešel? Nebo hůř. Nestalo se ti něco? Neležíš vedle svých rodičů? Nestojím ti ani za rozloučení?“ Toužím odpovědět na každou její otázku, ale zarazí mě položením prstu na rty. „Nic neříkej. Jsi tady a máme spoustu času. Nebudeme spěchat. Vychutnám si každé tvé slovíčko.“

„Jednu větu musím říct,“ procedím pod prstem.

„Jakou?“

„Nebojíš se mě? Vždyť jsem stín.“

„A co jako?“

„Neznáš historky?“

„Znám,“ poklepe si na čelo, „mám rozum i čich na lidi. Profese barmanky tě naučí rozpoznat výtržníka na první pohled. Vidím, jak se chováš. Nejsi šílený stroj na zabíjení. Tedy zatím ne.“

„To jsi ho neviděla v boji,“ podotkne Lucas.

„Sandro, nechci ti ublížit ani dělat přehnané naděje. Raději se drž dál. Nejsem zrovna ideální partie. Stíny nemají mnoho přátel. Většinou jsou to vyvrhelové.“

„Jako já. Podívej se na Šutr. Nezapadám sem, místní kluci mě dvakrát neberou. Svými snahami mě unavují a zhnusili se mi

nekonečným podlézáním. Holky mě pro změnu považují za arogantní namyšlenou fiflenu. Krása bývá prokletím.“

„Nepřeháněj, jsi normální holka.“

„Vidíš!“ bodne do mě prstem, „řekl jsi normální. Žádná krasavice, které přineseš modré z nebe. Nejsi do mě udělaný jako tvůj Lucas, a to se mi děsně líbí!“

„Sakra, už chápu odkud vítr vane. Podělal jsem to hned na začátku,“ pochopí.

„Zkus to na druhou, nejsem jediná holka v Šutru,“ zálučně mrkne.

„Sandro, mluvíš k stínu. K někomu, kdo zná jen osamění a chaos. Život naplněný zlem.“

„A přesto ve tvém hlase slyším špetku naděje. Nevzdáváš se.“

„Nevycvičili mě k rezignaci nad osudem. Včera jsem našel zdroj své naivity. Jsem snílek po matce.“

„Snílek, říkáš? Prosím, splníš mi jediný sen?“ Upře pohled k obloze. „Provedeš mě po nebi? Na jakém největším korábu jsi plul?“

„Na bitevní lodi. Městečko až pro dva tisíce lidí,“ odpoví za mě Lucas, „promiň, Ronalde, ale máš hloupou vlastnost nevychloubat se. Sem tam je to na škodu.“

„Říkáš plovoucí město?“ vydechne fascinovaná Sandra.

„Můžu ti splnit víc než jeden sen,“ chytím ji za ruku, „nezáleží, jak moc si přeji být tím, kým mě vidíš. Ale... Jsem stín. Zapomeň na mě.“

„No a co! Tak jsi stín! Moc to řešíš. Musím snad mít nějakou prověrku nebo výcvik, abych s tebou mohla mluvit?“

Zamyslím se. „Vlastně ne. Nemusíš. V jádru jsem normální kluk a ty normální holka. Krásná představa.“

„Že jo? Jsme jen dva normální lidi,“ zajásá Sandra.

„Tak snad tři. Nebo mě nepočítáte?“ ozve se Lucas.

„Počítáme. Bez tebe to nejde. Už jsi opravil svou loď?“

„Jak mou loď? Ronalde, teď je to tvá loď! Nepamatuješ? Pooral jsem ti pole a daroval kupu šrotu, chci říct svou loď,“ hbitě se opraví Lucas.

„Superžhavé vznášedlo a ještě loď? Teď jsi opravdu zajímavá partiel!“ přidá se Sandra.

„Neodoláš mi?“ ukáží na sedačku vznášedla, „na drink tě pozvat nemůžu, ale prohlídku vznášedla ti neodepřu.“

„A co projížďku?“ nadšeně nadskočí, dobře si vědoma, kam zamíří můj pohled. Džínové kraťasy rozvířily fantazii.

„Klidně, kolik máme času?“

„Moc ne. Porady bývají rychlé.“

„Proč se neúčastníš porady? Nezajímá tě?“

„Zajímá, jen... Zkrátka, ještě mi nebylo osmnáct. Nepatřím na poradu.“

„Dcera starosty nepatří na poradu? Nechápu.“

„Nebudu ti lhát. Občas sedím nenápadně poblíž a naslouchám. Většinou usnu,“ pohladí říditka a vykulí oči v úžasu nad tachometrem.

„Ty máš závodničku! Závodíš?“

„Ne, rychlost nad tři sta kilometrů za hodinu mě uspává.“

„Kecáš!“

„Dobře, trochu kecám. Zkrátka, zevšednila mi vysoká rychlost. Stala se vyčpělým zážitkem.“

„Vážně! Seděl vedle mě v kabině. Proč nevyužít příležitost a udělat dojem? Opřu se do kniplu. Plný tah. Motor zahřměl. Brutální síla nás zarazila hluboko do sedaček. Ronald? Neřešil mé manévry. Zíral na Ares. To bylo všechno. Zajímala ho jen planeta!“ podpoří mě.

„Chci ji zažít tolikrát, až mě nechá klidnou! Mimochodem, v hospodě jsi nežertoval, že ne? Garénové přicházejí a půjdou po nás. Svobodní přiletí a pomůžou?“

„Kéž bych lhal.“

Lucas ukáže na svůj krk odřený od bezpečnostních pásů. „Žádná vzpomínka na neopatrné holení. Nebýt pásu, mám hlavu rozplácnutou na čelním skle.“

Neodolá a prohlédne si modřiny. „Pěkně hluboké obtisky, vidím nějaká čísla.“

„N74-8? Prémiová norma. Připlatil jsem si za pásy z bojové stíhačky.“

„Připlatil, nebo ukradl?“ položím klíčovou otázku.

„To nechám bez komentáře,“ hbitě zareaguje.

„Teď zníš jako pilot. Na zlodějíčky mám tátovou brokovnici.“

„Stejně netrefíš...“

„Náhodou trefím! Chceš se vsadit?“

„Ty umíš střílet?“ podívám se.

„A jak! Alan mě brával na lov. Co se divíš? Jsem barmanka!“

Lucas nasucho polkne. „Neřekl bych to do tebe.“

„Právě proto nezapadám, nějak mě ty holčičí věci neberou.“

„Přesto jsi skončila jako servírka...“ podotknu.

„Aby ne! Tátovi se líbí věčně plný lokál,“ zavrtí těmi správnými křivkami, „ještě abych se naučila zpívat, dravě tančit a začnou se o nás zajímat okolní planety.“

„Lákavý důvod, proč zajít do hospody. Ronalde, sedneme na pivko a budeme chvíli slintat jako obyčejní lidi?“

Sandra se zamračí. „Jo, jako všichni nudní týpci...“

„Ty, nemáš s sebou svou pověstnou flašku vodky?“ kárám Lucase.

„Jo vlastně! Mám ji hned vedle tvého milovaného Vacomu.“

„Co je to Vacom?“ nevinně se zeptá Sandra.

„To je na dlouhé povídání,“ odpovím, „ostatně, proč by ne...“ pohltní nás napínavá debata.

Nezdálo se to, ale uběhla hodinka, když za námi přišel Alan se slovy: „Ronalde, můžeš dál. Porada skončila.“

„Tak jdeme,“ kývnu na Lucase a v doprovodu Sandry vejdemo do... Hotové tlačence. Lokál doslova praská ve švech. Oční implantát letmo spočítá osazenstvo. Přes osmdesát lidí. Jak se sem vešli? Nepídím se po odpovědích. Protlačím se úzkou uličkou k majiteli hospody Alexandrovi, který víc než symbolicky stojí za pípou. Originální řečnický pult starosty. Není osamocen. Stojí uprostřed postarších spoluobčanů, pamatujících zlaté časy Šutru.

„Proběhla dlouhá debata,“ bez ostychu promluví.

„Poslouchám.“

„Ronalde Wrighte, synu milované Karen. Jako bys jí z oka vypadl. Ty oči, chování, jistota a odhodlání. Máš své charisma.“

„Ještě mě čeká dlouhá cesta za zdokonalením,“ úmyslně srazím svou výjimečnost.

„Nabízíš děsivou odpověď na záhadná zmizení a podivné věci posledních měsíců. Čím víc se pídíme po faktech, tím více detailů vyplývá na povrch. Mnohé příhody rázem dávají smysl. Letmo jsme napočítali třicet lidí, kteří se doslova vypařili. Alan nedávno hlásil ztrátu celé rodiny. Když prohledával domov, zarazil ho prostřený stůl, jako kdyby odešli uprostřed oběda. Nikdo se nenašel a věř mi, snažili jsme se. Čtyřicet lidí pročesalo nejbližší okolí. Našli jen podivně znetvořené ostatky něčeho, co jsme nechtěli vědět, čím bylo. Přiznejme si pravdu, náš lékař spatřil lidské rysy.“

Zhluboka si oddechne. „Fuj! Jen si vzpomenu a je mi špatně. Víš, co mi vyrazilo dech? Pokud k jednotlivým událostem přistupuješ jako k samostatným celkům, snadno přehlédneš, že se úsek mezi nimi stále zkracuje. Ať je za tím cokoliv, získává to jistotu a útočí častěji. Třeba jsou to tví garénové. Třeba jen masový vrah. Stíny prej umí vycítit nebezpečí a odhalit šílence. Je to pravda?“

„Ano, je,“ bez zbytečných podrobností odpovím.

„Projdi vesnici, proved' vyšetřování. Najdi toho psychopata a připrav s Alanem obranu. Tohle nikomu neuškodí. Pokud za tím stojí garénové, budeme připraveni. Od srdce doufám, že se pleteš.“

„Upřímně? Já taky...“ odejdu vytyčit perimetr. Snad nám garénové dopřejí čas...